

ogsaa have det her i Landet. Jeg mener, at naar vi lovgiver, skal vi lovgive efter, hvad der passer os selv bedst, og naar nu vor Lovgivning paa et hvilket som helst socialt Omraade er langt videre udviklet, end den er i noget andet Land i al Almindelighed, kan man vel ogsaa nok sige, at Trangen til ny Lovgivning af denne Art er langt mindre her i Landet end noget andet Sted.

Lovforslaget om Forhyring omfatter dels Forhyring og dels Mønstring og er saaledes delt i to Afdelinger. Hvad Forhyring angaar, er, som den socialdemokratiske Ordfører, det ærede Medlem Hr. P. Andersen, allerede har udtalt, Forholdet det, at Forhyring finder Sted her i Landet under absolut betryggende Former. Enhver kan ikke gaa hen og blive Forhyringsagent, det er ikke en privat Geschäft, det er statsansatte Folk under Statskontrol. Udtalelser, der er faldet i Kommissionen, viser ogsaa, at den Institution, vi nu har, i det hele taget har virket tilfredsstillende, og efter disse Udtalelser kan jeg heller ikke tillægge de Begrundelser, Flertallet kommer med, for at vi skulde gaa over til en Statsforhyringsanstalt, nogen som helst Vægt. De skriver i deres Betænkning, at de mener, at under den nuværende Forhyringsmaade har Forhyringsagenterne ikke været tilstrækkelig interesserede i, at vi fik de rigtige Folk frem. Jeg kan med min bedste Villie ikke se, at det skulde blive bedre under en Statsforhyringsanstalt. Jeg tror, at netop det, at der er Konkurrence mellem de private, i nogen Maade skulde anspre dem til at faa de Forhold bragt til Veje, der er de bedst mulige baade for Rederne og for Søfolkene. Een Ting er klar, nemlig at det vil betyde en Udgift for Staten. Hittil har Rederne og Søfolkene betalt det, nu skal Staten betale det. Efter de Bemærkninger, der ledsager Forslaget, og efter Konventionens Ordlyd kan jeg ikke se nogen som helst Grund til at gaa til en saadan Ændring af dette Forhold; naar der ikke er anden Grund end den, at det betyder en forøget Udgift, kan jeg i alt Fald ikke anbefale den.

Den anden Del af Forslaget, som angaar Mønstring, synes jeg i det hele taget ikke betyder nogen væsentlig Ændring i det nuværende, ud over, at Affattelsen er nok saa kortfattet her. Men det er udtrykkelig begrundet med, at man maa give større Plads for Administrationen. Nu skal jeg villigt indrømme, at jeg sætter Pris paa Bestemmelser, der er kortfattede, men naar det skal opnaas ved, at mere

og mere skal overlades til Administrationen, melder jeg for mit Vedkommende Pas. Jeg synes, Administrationen har Magt nok i dette Samfund, saa heller ikke det synes jeg er nogen Grund til at gaa til nogen ny Lovgivning.

Hvad det andet Forslag, Tillæg til Sømandsloven, angaar, skal jeg sige, at da vi i 1922 fik en ny Sømandslov, blev det erkendt fra alle Sider, at denne Sømandslov gav Betyggelse for Sømændene i saa vid Udstrækning, som man med Rimelighed kunde forlange. Den blev vistnok modtaget med Begejstring af alle Partier; i alt Fald udtalte det ærede Medlem Hr. P. Andersen sig om den i meget begejstrede Vendinger. Jeg kan derfor ikke ret forstaa, at der nu skal være stor Trang til en Tilføjelse til denne Lov. Hvad det her drejer sig om, er, at der skal gives Arbejdsløshedsunderstøttelse til de Folk, som bliver arbejdsløse paa Grund af Skibsforslis. Men efter den nugældende Lov faar de Sømænd, der bliver arbejdsløse ved Skibsforslis i Udlandet, fri Hjemrejse og Hyre indtil Hjemreisen, saa jeg synes ikke, de er særlig trængende. Om Forslaget skal jeg ikke udtale mig videre, men blot bemærke, at jeg i alt Fald synes, at Affattelsen er saadan, at man ikke har taget tilstrækkeligt Hensyn til det gamle Ord, at Menneskene ikke altid er saa gode, som de burde være. Der staar i Lovforslagets § 2, at Sømændene skal have Erstatning for den Tid, han faktisk er arbejdsløs, dog ikke over 2 Maaneders Hyre; han skal altsaa have fuld Hyre i to Maaneder. Nu vil jeg paa ingen Maade paastaa, at Sømændene ønsker at gaa og drive som arbejdsløse, for en saadan Paastand vilde savne enhver som helst Berettigelse. Men naar man kan faa fuld Hyre ved at gaa arbejdsløs, kunde man dog, naar man kender den menneskelige Skrøbelighed, tænke sig den Mulighed, at *nogen* kunde faa Lyst til at benytte sig deraf. Og naar der staar, at det bliver den erstatningspligtiges Sag at bevise, at Sømændene har kunnet opnaa passende Bekæftigelse, vil jeg sige, at efter min Mening vil det i de allerfleste Tilfælde være omtrent umuligt for den erstatningspligtige at bevise noget i den Henseende.

Jeg synes, som sagt, ikke der er nogen større Trang til ny Lovgivning paa dette Omraade, og hvis der ikke i Udvalget kan gives mere fyldestgørende Oplysninger om Trangen til den her foreslaede Lovgivning, kan mit Parti i hvert Fald ikke være med til at gennemføre Forslagene.